



Bilješke od Aleksandra Milanović
Prof. Aleksandra

imala sam neke razgovore nedavno sa par ljudi koje nazivam prijateljima...i shvaćam sve više kroz to koliko te ljudi zapravo ne poznaju,iako se poznajete jako dugo ili se intenzivno družite...prijateljstvo je tako nestabilna riječ i teško je znati tko ti je zapravo prijatelj...

istina je da zapravo moraš dati nešto ljudima,otkriti im mali dio sebe da bi znali, ali kako im otkriti tko sam zapravo,ako se drže svoje nerealne slike koju imaju o meni? ljudi me ne poznaju, ali znaju tko sam..misle da znaju...i to me živcira..

kako srušiti nešto što je već izgrađeno i je li uopće nužno...je li vrijedno truditi se,ako njima nije stalo?

i nije bitno to...

toliko....

bitno je da postoje ljudi koji me u cijeloj toj priči iznenađuju i pokazuju mi nove dimenzije prijateljstva,pokazuju mi novu sliku mene i otkrivam ono najbolje u ljudima..

to su ljudi kojima nije bitno da nešto posjeduješ, da budeš netko, da imaš nešto što će im koristiti i zbog čega će se oni sami osjećati bolje...

ljudi koji ne pretpostavljaju da te poznaju već ti daju prostor da se izraziš...to su ljudi koji ti samo dopuštaju da budeš ono što jesi i takvog te prihvaćaju...

ti im daješ ono najbolje i najgore od sebe, a oni su i dalje tu....ne prihvaćaju tvoje poraze,ne ostavljaju te kad je najteže,daju ti svoje najbolje..

ne razumiju....ali i da....

Written by Aleksandra Milanović

to su stvari koje te podižu,koje ti daju energiju,koje te tjeraju da se smiješ i plačeš u isto vrijeme,
da shvatiš koliko si sretan...jer posjeduješ neprocjenjivo blago...

shvatih napokon da "više nije i bolje..." i da se ono najvrijednije krije tako blizu....

i samo želim reći hvala....

hvala što razumijete.....

1. ožujka 2009 u 10:03